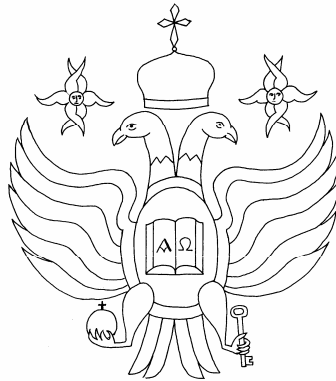

Nr. 078/08 aprilie 2007

† МИТРОПОЛИТВЪ ІОСИФ

SCRISOARE PĂSTORĂLĂ

ĂĂ SFINTELE PĂȘTI

2007

САТРЕ ТОТ СЪЕРУЪ, СИНУЪ МОНАХЪ
СИ РОРОУЪ ДРЕПТЪАДИТОР
ДИН ÎНТРЕАГА МИТРОПОЛІЕ

Prea Cucernice Părinte,

Lubiți credincioși,

Noaptea în care primim vestea Învierii lui Hristos ne găsește din nou împreună în jurul Bisericii. Suntem la poalele Crucii rămasă fără de Cel pe Care Îl ținea în suferință nedreaptă, la umbra mormântului gol, care pretindea a-L ține pentru totdeauna în moarte pe Dătătorul-de-viață! Vestea pe care a purtat-o Îngerul mai întâi Fecioarei Maria, Maica Domnului : « bucură-te, Curată Fecioară, că Fiul tău a înviat a treia zi din mormânt », ne este purtată acum și nouă, veste care ne eliberează, veste care ne luminează sufletul, care ne umple de bucurie în fața mormântului gol!

Pe drumul binecuvântat al Postului Mare ne-am obișnuit să privim mai atenți spre Crucea lui Hristos. Acum am încercat mai mult ca altă dată să o primim și să o înțelegem ca fiind și Crucea noastră, pe care Hristos o poartă și pentru noi și pentru lumea întreagă, Crucea grea a vieții noastre.

Crucea lui Hristos este înrădăcinată în inima lumii ca un nou Pom al Vieții, pe care Hristos Însuși se face rod, fruct, dar și Pom al Vieții în același timp ; medicamentul sau « planta medicinală » care ne asigură nouă, celor care vrem să fim vindecați de moarte, **viața** veșnică (St. Hyppolite de Rome, *Homélie Pascales*, tome I, SC 27, Paris 2003). Aceasta ne face să credem că pomul cunoașterii binelui și răului din rai nu era decât chipul pomului ce avea să vină, Crucea lui Hristos, cu adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, prin Fiul Său. Căci din viața Lui Însăși, Hristos - Pomul vieții, ne hrănește și ne adapă, cum zice Psalmistul despre omul care-și înrădăcinează viața în Domnul : « Și va fi ca pomul răsădit lângă izvoarele apelor, cel ce roada și-o va da la vreme, a cărui frunză nu va cădea și ale cărui fapte toate vor spori. Nu așa-s necredincioșii, nu așa! Ci-s ca praful ce-l spulberă vântul de pe fața pământului... » (Ps 1, 3-4). În rodul

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

noului Pom al vieții găsim hrana cea tare care ne face să creștem în Împărăție și să scăpăm de frica morții care ne ține în robie, și prin care s-a lucrat și se lucrează iertarea și biruința asupra păcatului nostru. În chipul Pâinii și al Vinului, El ne dă Însuși Trupul și Sângele Său ca rod al Crucii, al Morții și al Învierii Sale, pentru ca să putem veni neîncetat la viață, noi cei păcătoși. Primim Hrana cea tare pentru a putea crește până la cunoașterea cea desăvârșită a lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, ca unic Mântuitor, până la « starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei plinătății lui Hristos » (Ef 4,13). Căci ne împărtășim cu Hristos Cel răstignit, mort și înviat, rodul Cel Neprețuit al Crucii, Noul Pom al Vieții, care se arată a fi Scara care ne urcă de pe pământ la Cer, pe care patriarhul Iacov a văzut-o în vis (Fac 28, 12).

Pe Cruce Hristos ne învață să renunțăm la voia noastră proprie pentru a face Voia Tatălui ceresc.

Pe Cruce, purtând coroana din spini - rodul pământului blestemat după căderea lui Adam (Fac 3, 18) - Hristos aduce iertare lumii întregi și smulge spinul urii și al neputinței de a ierta, ce a crescut în lume după păcatul strămoșilor, ridicând blestemul cel dintâi. (Lc 23, 34)

Pe Cruce Hristos bea fierea cea amară amestecată cu oțet, semn al amărăciunii păcatului pentru suflet, păcat pe care-l ia asupra Lui, curățindu-ne de el (In 19, 29).

De pe Crucea devenită altar dumnezeiesc, Hristos ne redă **Viața** din coasta Sa, ca odinioară Evei din coasta lui Adam cel vechi, adăpându-ne din izvorul cel dătător de viață, după ce mai întâi ne spală în apa botezului și ne face fii adoptivi ai Părintelui ceresc. Din coasta Lui, ca odinioară Eva din Adam, se naște Biserica, în care noi renaștem la viața veșnică.

Pe Cruce, - ne spune Domnul prin tâlharul cel de-a dreapta - pocăința ne deschide **astăzi** porțile raiului și ale milei lui Dumnezeu (Lc 23, 42-43).

Pe Cruce fiind încă Hristos, creația întreagă, cele văzute și cele nevăzute, cele din ceruri și cele de pe pământ jos, se cutremură în fața nedreptelor suferințe și

morții Celui-Atotbun, dar și în fața tainei mântuirii care acum se lucrează. Soarele se întunecă, cinstind pe Cel ce este adevărata « Lumină a lumii » (In 8, 12), pământul se cutremură, pietrele s-au despicat, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două, mormintele s-au deschis - și mulți au înviat -, strigând și ele fără glas, împreună cu sutașul : « Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta ! » (Mt 27, 51) și iar, că Cel Răstignit este « Piatra duhovnicească » din care toți au băut în deșert (I Cor 10, 4) și « Piatra cea din capul unghiului... », «... neluată în seamă de ziditori... », « aleasă, prețioasă, și cel ce se va încrede'n Ea nu va fi rușinat » (I Petru 2, 6).

Dar s-a lăsat asfințitul, a asfințit Soarele dreptății, și cel rău credea că L-a învins pe Făcătorul-a-toate Cel-fără-de-căpătâi; văzându-L acum în mormânt, credea că stricăciunea noastră va fi și a Lui și că-și va hrăni, cel rău, mândria cea fără de margini din biruința asupra Lui. Stricăciunea și moartea în zadar căutau în El urme ale păcatului pentru a se hrăni ! « ... *căci vine stăpânitorul acestei lumi ; și el întru Mine n'are nimic* » (In 14, 30) zice Mântuitorul. Și negăsind nici urmă de păcat, nimic cu ce să se hranească în El, Moartea și stricăciunea devin loruși moarte și stricăciune.

După Sâmbăta cea mare, în care cu adevărat Dumnezeu S-a odihnit de lucrurile Sale, iată, mormântul ni se arată gol. A fost golit de moarte de către Cel ce pe toate le umple și pe Care moartea nu L-a putut ține. Hristos a înviat sfărâmând porțile iadului și vine biruitor către fiecare dintre noi. Să-I deschidem și noi porțile sufletului « ca să intre Împăratul slavei » Cel Înviat.

Hristos este « Domnul Cel tare și puternic, Domnul Cel tare în război » văzut de psalmist (Ps 23, 7-10), biruitorul iadului și al morții pentru mântuirea noastră. Însă în inima noastră nu poate pătrunde, nu ne poate face părtași Învierii decât dacă alegem și noi în mod liber să-L primim și să-L iubim precum El ne-a iubit, urmând calea de mântuire pe care El Însuși ne-o propune, dragostea (In 15, 12-17).

Iubiți credincioși,

Facem parte astăzi din această mare Comunitate a țărilor Europei. Ca și creștini ortodocși Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturia dreaptă credințe în jurul nostru, în diferitele țări în care trăim. Să fim încredințați de identitatea noastră, și anume credința creștină ortodoxă. Este o mare provocare pentru noi să dăm mărturie de credința noastră în lumea de azi, fără să desconsiderăm pe alții, fără să judecăm, începând mai întâi în familie, cu ai noștri. De aceea suntem datori să-i învățăm pe copiii din parohiile noastre, mădulare ale Bisericii, cum să creadă. Vă rog să-i aduceți și la biserică, și la școala parohială. Aici vor putea înțelege încet încet credința lor și identitatea lor creștină.

Tot mai des apar dramele pe care mulți copii, lăsați de părinți în grija bunicilor sau ale rudelor, le trăiesc din cauza lipsei părinților, a dorului de părinți, a singurătății și a nevoii de a fi înțeleși și ajutați - nu de departe, doar cu cele materiale -, căci ce poate înlocui dragostea și căldura unui părinte pentru copilul său ? Mulți copii sunt sacrificați de către părinți și condamnați la singurătate din cauza celor materiale !

Câte familii nu s-au distrus și se distrug din aceleași cauze, pentru că doar unul dintre soți a plecat să caute de lucru undeva într-o altă țară? Nici o nevoie în viața de familie nu trebuie să fie mai presus decât familia și unitatea ei, de faptul de a rămâne împreună cu orice preț.

Și anul acesta, în luna iulie, vom organiza tabere lângă mănăstirea Tismana, pentru copii și adolescenți între 7 și 17 ani. Preotul dumneavoastră vă va anunța cu exactitate, la vremea potrivită, cele necesare pentru înscriere. Este vorba de tabere în care copiii din diferite țări ale Europei să poată trăi câteva săptămâni împreună, încercând să-și cunoască rădăcinile credinței.

Iubiți credincioși,

Îl rog pe Domnul Hristos Cel înviat din morți să vă întărească în credință, dându-vă multă putere și multă înțelepciune în viața de zi cu zi și în încercările prin care fără îndoială mulți dintre dumneavoastră treceți, să vă ocrotească familiile și pe cei dragi și să vă sporească lucrul mâinilor.

Dau slavă lui Dumnezeu și mă bucur să vă slujesc împreună cu Preasfințitul Părinte Episcop Siluan, care este în Italia, și cu Preasfințitul Marc, precum și cu toți preoții Mitropoliei, și împreună Îl rugăm pe bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze în toate zilele vieții voastre.

H R I S T O S A Î N V I A T !

† Mitropolitul Iosif

Paris, Sfintele Paști 2007